

Publicerad 2012-12-05 17:28 av La loba

Mina dagar..

Jag har dagar då jag patrullerar i spetsen för det jag tror är rättvisa och respekt, enligt mina mått mätt. utifrån dom erfarenheter jag förvaltar över kan jag ge hals och vråla mig hes som en tokig påfågel och förkunna ganska så saftiga och svidande sanningar om ditt och datt.

Sen har jag dagar då jag ligger där som en dyngsur liten våtservett av sämsta kvalitet från ÖB!

Trasig och luddig med trådar som envist vägrar lämna en brusten nagel! Jag dväljs i mitt svårmod och fullständigt befängda samvete över att jag aldrig kan hålla käften när språkröret klipper till.

Min hjärna kan koka över av sönderanalyserad oviktig fakta om yttre omständigheter som jag absolut inte kan göra ett skit åt, för vem orkar höra på en häxa från downtown street..

Sen har jag dagar då mitt anletes svett och kapitulerande kvinnliga väsen blir lite mildare, lite lenare mot sig själv och tänker...så ja, lilla vän du är faktiskt jävligt duktig, ansvarstagande och klarsynt!!

Dessa dagar är dom bästa.

Jag fyller lungorna med luft, ser noga till att mina känsliga slemhinnor registrerar varje liten arom, varje liten nyans av livets utsökta nektar..

Begrundar alla intryck, och dom är många ska ni veta, som slåss om en plats på min medfödda prispall, äran att få ta en plats i mitt minnenas palats. Goda, stjärnklara minnen som bjuder på det balsam en "highley sensitive personallity" så väl behöver i sitt first aid kitt :)

Jag har dagar då allt känns så in i helvete, så avklätt naket, så sårbart. När allt livskraftigt blod sprutar som en rammad vattenpost rakt ut i rännstenen och rinner undan ner i djupaste brunn..och färgar allt mitt grundvatten i sorg. Jag vet, det låter allvarligt som satan, och det är det, just då i detta ögonblick.

Men det är just bara ögonblick..

Det finns dom dar som jublet stiger till eldorado, då regnbågarna aldrig tycks ta en ände. Då det skitigaste fönster inte hindrar den med andrutna vy över ett höstklätt berg i skymningssolen, eller en horisont så skarp att man måste låna ett par kolsvarta svettsbrillor av närmaste metallarbetare för att inte bränna ner hornhinnan.

Dagar, stunder, ögonblick, ett andetag i tiden som fyller en med en sån genuin och fullkomlig glädje över sina kroppsliga förmågor och makten över att kunna styra detta fantastiska redskap, sin lekamen, i sin fulla och perfekta skrud. Att jag fick det stora, det största förtroendet att få bo med mitt väsen, min själ i denna fantastiska skapelse.

Det är dessa dagar jag faktiskt slås av den insikten att jag inte behöver kämpa och slita, inte behöver göra mig värdig, inte behöver alla andra fantastiska varelsers godtycke att vara den jag är. Jag var värdig detta fysiska liv redan långt innan jag skapade min hud, min hjärna, min näsa mina öron mitt jag!

Jag har mina minnen, mina mindre fördelaktiga erfarenheter som gjort mig till den jag är idag, och jag har

ett avancerat psyke som har en tendens att förstora och försvåra vissa val i livet. Jag har ett mångfacetterat system i mitt limbistiska virrvarr som kan skapa dom mest nyansrika berättelser.. Jag har ett skratt som jag inte skäms för, jag har ett kroppsspråk som säger mer än miljoner ord, och jag spinner ständigt snubbeltrådar framför mina fötter som jag oftast fastnar i.

Men jag har även den vassaste eggen att skära och gallra med.

Jag har en djup och absolut sann kärlek till mina barn, jag skulle kunna kriga i tusen år för dom utan att ens stanna för en kispaus. Jag har inbyggda krigskunskaper i mina celler beträffande mina barns trygghet. Jag säger inte att jag är den perfekta föräldern, hur kan någon vara det, men jag knyter an till dom så som jag bara kan hoppas att alla kan.

Att vara en vidöppen port för intryck och sakna filter kan vara ett rent helvete, men jag vill inte för alla planeter i universum byta ut mitt virrvarr, för det har gett mig alla de färger jag har på min palett, att måla mitt liv så som jag vill ha det.. Ibland blir tavlorna inte så vackra, men pensel-dragen blir mer och mer fint dragna och jag har råd med allt dyrare material, undan för undan, mina alster blir allt mer genomtänkta och utstrålar betänksam-het och förnuft.

Tänk, om hundra år kanske jag har skapat ett mästerverk värt ett litet ögonkast i tidens rasande tempo..

I mitt tempel av minnen, både nyskapade och dom ned ärvda tusenåriga har jag all den bränsle jag behöver för att dundra ut på livets savann, frusta med kondensen från andfådda lungor genom näsborrarna, slå hårt med mina hovar i dammig sprucken mark, låta manen trassla sig i vindraget från farten som alstras från mina blodfyllda lårmuskler när jag ökar takten..

låta min livmoder skapa nytt kött för nya själar..

låta mina bröst ge di åt det kött som ska bli den nästa att dundra!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren La loba med Poeter.se id #43272 innehar upphovsrätten